

ב"ה, גליון כב תמוז תשל"ט
וועד העולמי ללימוד תורה לשמה
ובזכות זה נזכה להגאולה שלימה בקרוב בב"א
מערת אליהו, חיפה, ארץ ישראל

ספר עבודת הקודש חלק ב' פרק כד
אשרי אדם שגדל בתורה ועמלו בתורה
ועושה נחת רוח ליוצרו, כי בכוונה לשמה
מייחד את השם בכבודו, ואז יורד הרוח
מהמקור סוד השפע והאור הגדול.
אמר ר' אלכסנדראי כל העוסק בתורה לשמה
משים שלום בפמליא של מעלה ובפמליא של
מטה, שנאמר או יחזק במעוזי יעשה שלום לי
שלום יעשה לי, רב אמר כאלו בנה פלטרין של
מעלה ושל מטה שנאמר ואשים דברי בפוך וגו'
לנטוע שמים וליסור ארץ, רבי יוחנן אמר מגן על
כל העולם כלו שנאמר ובצל ידי כסיתיך, ולוי
אמר אף מקרב את הגאולה שנאמר
ולאמר לציון עמי אתה.

... הדבור והמעשה שאמרנו שהנפש נכללת בהם בבואה אל הגוף היא מתעצמת בהם בהיותה במקום ההוא אשר באה ממנו, ובזה היא דוגמתו

ממש כמו שכתבנו, ולזה נקראת נפש חיה ותרגם אונקלוס לרוח ממללא וזה הוא הדבור הפנימי שהוא מעשה וחשבון ודעת והחכמה נכללה מהם, וכשהיא מוציאה אותם אל הפועל בשלמות אשר בזה היא נשלמת ונכללת מכל צד, אז כח בה למלל לפני מלכו של עולם, וכמו שהתבאר למעלה בפרק עשרים:

ובמדרשו של רשב"י ע"ה (ח"ג תוספות ש"א ע"א) תא חזי בגין דהאי נפש חיה איהי קדישא עלאה, כד ארץ קדישא משכה לה בגוה ואתכלילת קרינן לה נשמה, ודא היא דסלקא לעילא לעילא וממללא קמי מלכא קדישא, ועיילא בכל תרעין ולית דימחי בידה, ועל דא אתקריאת רוח ממללא, דהא כל שאר נפשתא לית לון רשו למללא קמיה מלכא בר האי, ושנים אלה החלקים הם כלל התורה כלה, חלק ממנה צריך אל הדבור, וחלק ממנה אל המעשה:

הנה כי התורה והנפש שתיהן נכללות בדבור ומעשה דוגמת המקום ההוא מקום מוצאן, כי מוצא אחד להן וכשהנפש נשלמת ונכללת בהם למטה, הנה הם ישיבוה למקומה בתוספת מעלה וכבוד להשלים המקום ההוא אשר באה ממנו לזה התכלית, ובזה תזכה למעלה יותר עליונה ממה שהיתה בה טרם בואה אל הגוף בהיותה כלולה ושלמה מכל הצדדין, וכמו שהתבאר למעלה פרק כ"ב, ולזה רמז דוד המלך ע"ה באמרו תורת יי' תמימה משיבת נפש, בהיותה שלמה ביד עוסקיה:

וכבר כתבנו בפרק הקודם לזה, כי מעשה וחשבון ודעת וחכמה שהם נכללים בדבור ומעשה הם תלויין במחשבה העליונה, כי ממנה יצאו ובה הם נאחזין ומתייחדין בלי שום פרוד, והנפש הזאת הואיל והתכלית בבואה הנה הוא להשלים הכבוד, תצטרך אם כן שתתעסק בשלמות ההוא על הדרך ההוא עצמו שהוא נשלם למעלה, ולזה צריך כל אחד משני אלה שיהיה נשלם במחשבה שלמה, ובכוונה ראויה, ובזה הוא דוגמת השלמות והתקון העליון, וצריך ליחדם בלי שום פרוד, כמו שהם מיוחדים למעלה, כי הדבור שאינו נשלם במעשה ומחשבה, או מעשה שאינו נשלם בדבור ומחשבה אינו שלם, ואין התקון עולה כראוי, והנה נפרד ונחלק הייחוד ונקצצו הנטיעות, והרי הוא מקצץ נטיעות נפשו:

ואמנם חלק הדבור ממנו מה שנכלל בעבודת התפלות והמחשבה הראויה המכשירתן לעלות לרצון, וכבר הרחבנו בו הדבור והבאור בזה החלק בסייעתא דשמיא. וממנו מה שנכלל בעסק תורה שבכתב ופירושה שהוא התלמוד המקודש תורה שבעל פה והחכמה האמיתית, שהיא הקיום והנשמה לשתיהן וההגיה וההתבוננות בהן, וזה דעת וחכמה הנזכרים בפסוק

כי אין מעשה וגו', ובפרק במה מדליקין פלפלת בחכמה רמזו על העסק וההגיה בחכמת הקבלה הנקראת חכמה לחכמי האמת, הבנת דבר מתוך דבר והרי רמזו בזה לתורה שבעל פה, והעוסק בהם בכוונה הראויה שהתבאר עניינה בזה החלק, הוא מייחד את השם הגדול בכבודו והוא העושה נחת רוח ליוצרו:

ואמרו במדרשו של ר' נחוניא בן הקנה ע"ה, ובמה יכול לו דוד בגרסתו שלא היה שותק יומם ולילה והיה מחבר, ומה היה מחבר תורה של מעלה היה מחבר להקב"ה, והיינו דאמרינן, לעולם ילמד אדם תורה אפילו שלא לשמה וכו', מאי ניהו תורה דאמרת, היינו כלה שמקושטת ומעוטרת ומוכללת בכל המצות והיא אוצר התורה, והיא ארוסתו של הקב"ה, דכתיב תורה צוה לנו משה מורשה, אל תקרי מורשה אלא מאורסה, ואל תקרי מאורסה אלא מורשה, הא כיצד בזמן שישראל עוסקין בתורה לשמה היא ארוסתו של הקב"ה, ובזמן שהיא ארוסתו של הקב"ה היא מורשה לישראל, הדא הוא דכתיב מורשה קהלת יעקב עד כאן:

הרי אמרו שבזמן שישראל עוסקין בתורה לשמה והעסק לשמה היא הכוונה שבארנו עניינה בזה החלק, אז היא ארוסתו של הקב"ה, והוא סוד הייחוד ואז היא מורשה לישראל שהיא שוכנת ביניהם ומחבבת ומקרבת אותן לפי שהם גורמין ייחודה בארוסה:

ואמרו עוד שם, ובמה מתחסד עם קונו בתלמוד תורה, שכל הלומד תורה גומל חסד לקונו, דכתיב רוכב שמים בעזרך ובגאותו שחקים, הוי אומר כשאדם לומד תורה לשמה אז אתה עוזר לי ואני רוכב שמים ואז בגאותו שחקים, מאי שחקים הוי אומר בחדרי חדרים, כדמתרגמינן ומימריה בשמי שמיא עד כאן, ובנסחאות שלנו ותוקפיה בשמי שמיא, והענין א' רמז לייחוד הכבוד הסוף בראש, והוא העזר הנזכר כאן וגמילות החסד. ובסוף פרק היה קורא אשרי אדם שגדל בתורה ועמלו בתורה ועושה נחת רוח ליוצרו, כי בכוונה לשמה מייחד את השם בכבודו, ואז יורד הרוח מהמקור סוד השפע והאור הגדול, ובפרק חלק אמר ר' אלכסנדראי כל העוסק בתורה לשמה משים שלום בפמליא של מעלה ובפמליא של מטה, שנאמר או יחזק במעוזי יעשה שלום לי שלום יעשה לי, רב אמר כאלו בנה פלטרין של מעלה ושל מטה שנאמר ואשים דברי בפוך וגו' לנטוע שמים וליסור ארץ, רבי יוחנן אמר מגן על כל העולם כלו שנאמר ובצל ידי כסיתיך, ולוי אמר אף מקרב את הגאולה שנאמר ולאמר לציון עמי אתה:

הנה רמזו ע"ה כי העסק בתורה לשמה והיא הכוונה שבארנו, גורם אל הייחוד וחבור אותיות השם הגדול, ובזה משים שלום בפמליא של מעלה חבור השלום סוד צדיקו של עולם בכנסת ישראל, ובפמליא של מטה סוד שמרי היין שלא יקטרגו למעלה ולמטה ובזה שלום בכל, ומה שאמר לי בשניהם, לפי שבהיות הסיג במקומו ואינו נכנס לפנים ממחיצתו, אין שם טומאת המקדש, ולא קצוץ נטיעות, ובזה שלום למעלה והעוסק בתורה לשמה בונה פלטרין של מעלה, והוא ייחוד השם בבנין אותיותיו, ובזה בונה פלטרין של מטה והוא סוד שמים וארץ העליונים, ובזה מגן על כל העולם כלו ומקרב את הגאולה למעלה ולמטה, ובזה נכללו כל הטובות אשר עסק התורה לשמה גורם להם, וכשחלק הדבור נשלם על זה הדרך אז נשלמה הכוונה בו ועל הדרך שהוא נשלם למעלה:

ואמנם חלק המעשה יצטרך גם כן אל זה השלמות, והוא לכוין בעשיית המצוה אל הייחוד ואל בנין אותיות השם הגדול, ובכוונה שכבר התבאר עניינה בזה החלק, ובזה ישתלם המעשה למטה כדרך שלמותו למעלה, כי הכל תלוי במחשבה למעלה, ולזה יצטרכו אל המחשבה והכוונה גם כן למטה, ובזה תשלם הכוונה בעבודה, וזה סוד עשיית המצוה כמאמרה כדאמרינן בפרק במה אשה, אמר רב חנינא בר אידי כל העושה מצוה כמאמרה אין מבשרין אותו בשורות רעות, שנאמר שומר מצוה לא ידע דבר רע, אמר ר' אסי ואי תימא ר' חנינא אפילו הקב"ה גוזר גזרה הוא מבטלה, שנאמר באשר דבר מלך שלטון ומי יאמר לו מה תעשה, וסמיך ליה שומר מצוה וגומר:

ולפי שכל אלה שהם מעשה וחשבון ודעת וחכמה תלויין במחשבה ומיוחדים בה, והיא תלויה ומיוחדת בשרש הכל אין סוף, לפי שאין מחשבתו דבר זולתו, והכל תקוע ותלוי ומיוחד בו צריך לשלמות הכל לתקוע המחשבה והכוונה בכל דבור ומעשה בו, כי אחר שהוא מייחד את השם הגדול באותיותיו ובבנינו בין בדבור בין במעשה במחשבה ובכוונה הראויה, צריך לשלמות הכל להעלות הכל עד אין סוף וליחד את שמו בו, ולתקוע בו המחשבה וזה תכלית העבודות כלן:

ובספר היכלות בתחלתו אמר המאור הקדוש רשב"י ע"ה (ח"ב רמ"ד ע"ב) אית סדורא דקיימא למנדע ולאסתכלא, ואית סדורא דקיימא ברעותא בגין לאסתכלא לעילא לעילא עד אין סוף, דתמן תקיעו דכל רעותין ומחשבין ולא קיימא במלה כלל, אלא כמה דאיהו סתים הכי כל מלוי בסתימו, וכשהעבודה בדבור ומעשה בכוונה על זה הדרך, הנה מעשה וחשבון ודעת וחכמה על

השלמות והכוונה למטה כדרך שהם למעלה, והוא השלמות המכוון מהעובד
כמו שהתבאר זה היטב בסייעתא דשמיא והוא המכוון בזה הפרק:
(המשך אי"ה בגליון הבא)